

uitspraak

RECHTBANK ALMELO

Sector bestuursrecht

Registratienummer: 11 / 1226 WIA CE1 A

uitspraak van de enkelvoudige kamer

in het geschil tussen:

[REDACTED]
wonende te **[REDACTED]**, eiseres,
gemachtigde: A. Schuurman, de Formuliereman te Daarlerveen,

en

De Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV),
Kantoor Hengelo, verweerder.

1. Aanduiding bestreden besluit

Besluit van verweerder d.d. 27 oktober 2011.

2. Procesverloop

Op 26 september 2011 heeft verweerder een herzieningsverzoek van eiseres in het kader van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (WIA) gedeeltelijk gehonoreerd. Het hiertegen gemaakte bezwaar is bij besluit van 27 oktober 2011 kennelijk gegrond verklaard.

Namens eiseres is bij brief van 11 november 2011 (met bijlagen) beroep ingesteld. Verweerder heeft de stukken die betrekking hebben op deze zaak en een verweerschrift ingediend.

Op 29 juni 2012 zijn aanvullende stukken ingediend van de zijde van eiseres.

Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 11 juli 2012, waar eiseres zich heeft doen vertegenwoordigen door haar gemachtigde. Verweerder is met kennisgeving niet verschenen.

3. Overwegingen

3.1. Bij de beoordeling gaat de rechtbank uit van de volgende feiten en omstandigheden. Bij besluit van 12 april 2011 is eiseres ingaande 7 november 2009 in aanmerking gebracht voor een zogenoemde IVA-uitkering ingevolge de Wet WIA. Eiseres heeft geen rechtsmiddel aangewend tegen het besluit van 12 april 2011, waardoor het besluit in rechte onaantastbaar is geworden.

Desgevraagd heeft verweerder in een brief van 13 juli 2011 de berekening van de uitkering over mei 2011 en juli 2011 weergegeven. Over het daartegen gemaakte bezwaar van 20 juli 2011 heeft verweerder eiseres op 29 juli 2011 meegedeeld dat het niet ontvankelijk moet worden verklaard, indien daarmee beoogd is bezwaar te maken tegen de brief van 13 juli 2011. Eiseres is hiertegen niet opgekomen.

Op 16 augustus 2011 is namens eiseres een herzieningsverzoek ingediend. Verweerder heeft naar aanleiding hiervan nader onderzoek verricht. Vervolgens is het besluit van 26 september 2011 genomen, waarbij de eerste arbeidsongeschiktheidsdag is vastgesteld op 1 april 2004 in plaats van op 1 juni 2004. Het refertejaar voor vaststelling van het dagloon is gewijzigd in de periode van 1 april 2003 tot 1 april 2004. Het dagloon waarnaar de uitkering is berekend is, uitgaande van een zogenoemd sv-jaarloon van € 16.780,13, vastgesteld op € 64,29. Dit dagloon is op de ingangsdatum 7 november 2009, na indexering, berekend op € 71,10. De maanduitkering is berekend op (75% van (€ 71,10 x 21,75 =) € 1.546,43 =) € 1.160,57. Het hiertegen gemaakte bezwaar is bij het bestreden besluit van 27 oktober 2011 kennelijk gegrond verklaard, waarbij het dagloon per 7 november 2009 is bepaald op € 71,20, uitgaande van een sv-jaarloon van € 16.803,65. Per 1 mei 2011 is het dagloon vastgesteld op € 72,52 en per 1 juli 2011 op € 73,07.

3.2. Ter zitting is naar voren gebracht dat het beroep van eiseres met name is ingesteld op de grond dat verweerder aan het besluit van 27 oktober 2011 wellicht een onjuiste dagloonberekening ten grondslag heeft gelegd, door geen rekening te houden met het bepaalde in artikel 3 van de Dagloonregels. Het bestreden besluit bevat geen specificatie van de hoogte van de uiteindelijke uitkering. Onduidelijk is gebleven of artikel 68 van de WIA juist is toegepast door verweerder.

3.3. De rechtbank komt tot de volgende beoordeling. Zoals onder 3.1. van deze uitspraak vermeld, is het besluit van 12 april 2011 in rechte onaantastbaar geworden, terwijl de berekening van de uitkering over mei 2011 en juli 2011, zoals weergegeven in de brief van verweerder van 13 juli 2011, ook niet in rechte is aangevochten. Eiseres heeft op 16 augustus 2011 een herzieningsverzoek ingediend. De rechtbank merkt hierover op, dat het terugkomen van een besluit dat in rechte onaantastbaar is geworden, een bevoegdheid betreft van verweerder. De wijze waarop van die bevoegdheid gebruik wordt gemaakt kan door de rechter slechts terughoudend worden beoordeeld. Een toetsing ten volle zou zich niet verdragen met de dwingendrechtelijk voorgeschreven termijn(en) voor het instellen van rechtsmiddelen in het bestuursrecht. Daarnaast brengt het feit dat is verzocht terug te komen van in rechte onaantastbaar geworden besluitvorming met zich dat het eiseres gehouden was- uiterlijk in de bezwaarfase – aan te geven op welke gronden het herzieningsverzoek berust. Op na het besluit op bezwaar aangedragen, niet eerder kenbaar gemaakte nieuwe feiten of omstandigheden die betrekking hebben op de periode voorafgaand aan het herzieningsverzoek kan geen acht worden geslagen, omdat verweerder hiermee bij het nemen van het besluit op bezwaar geen rekening heeft kunnen houden.

3.4. De rechtbank stelt vervolgens vast dat verweerder het verzoek om herziening van 16 augustus 2011, zoals dat in bezwaar is aangevuld, heeft gehonoreerd, voor zover het ziet op de hoogte van het bij besluit van 12 april 2011 vastgestelde WIA-dagloon, de eerste arbeidsongeschiktheidsdag, de referteperiode, het sv-jaarloon en de hoogte van de IVA-uitkering per maand inclusief vakantiebijslag. Eiseres heeft voor die onderdelen van het verzoek om herziening dus gekregen wat zij heeft gevraagd. Mede gezien de onder 3.3. van deze uitspraak genoemde uitgangspunten ziet de rechtbank daarom geen reden om hetgeen in beroep over de dagloonvaststelling is aangevoerd verder te bespreken.

3.5. Aangevoerd is verder dat de gevraagde uitkeringsvaststellingen betreffende de hoogte van de IVA-uitkering ontbreken, hoewel daar nadrukkelijk om is gevraagd. Dit mede nu volgens eiseres reden bestaat om aan te nemen dat verweerder bij de vaststelling van de uitkering exclusief vakantiebijslag een onjuiste berekeningswijze hanteert. Ter onderbouwing van dit standpunt heeft eiseres een brief van 13 juli 2011 en mailtjes van 21 mei 2012 en 30 mei 2012 verstrekt. In de pleitnota, zoals die ter zitting is voorgedragen, is van de zijde van eiseres in dit kader aangevoerd dat het niet zo kan zijn dat, afhankelijk van een door een UWV-medewerker gehanteerde berekening, maandelijks een hogere of lagere IVA-uitkering wordt verstrekt. De gemachtigde van eiseres heeft het belang van een landelijke uniforme werkwijze onderstreept, waarbij het UWV eenduidig, inzichtelijk en controleerbaar uitvoert wat in de wet is bepaald.

De rechtbank stelt in dit kader vast dat bij het bestreden besluit de hoogte van de IVA-uitkering van eiseres per ingangsdatum van de uitkering gewijzigd is vastgesteld. Hiermee is ook de hoogte van de uitkering waarop eiseres over mei 2011 en juli 2011 recht heeft gewijzigd.

Verweerder heeft in het verweerschrift een specificatie gegeven van de uiteindelijke hoogte van de IVA-uitkering waarop eiseres per 7 november 2009 recht heeft. De rechtbank is van oordeel dat de wijze waarop daarbij rekening is gehouden met de te reserveren vakantiebijslag overeenkomt met hetgeen daarover is bepaald in artikel 68, eerste lid, van de Wet WIA, te weten dat de vakantiebijslag 8/108 van de uitkering bedraagt.

Uit genoemde specificatie is, in samenhang met de dagloonbedragen die in het bestreden besluit zijn genoemd, op eenvoudige wijze te herleiden op welke IVA-uitkering eiseres over de maanden mei 2011 en juli 2011 recht heeft.

Nu de hierover gevraagde duidelijkheid eerst in beroep is gegeven, ziet de rechtbank aanleiding het beroep gegrond te verklaren, het bestreden besluit te vernietigen en de rechtsgevolgen van het bestreden besluit, zoals dat in verweer is aangevuld, in stand te laten.

De rechtbank ziet aanleiding verweerder te veroordelen in de kosten die eiseres redelijkerwijs heeft moeten maken in verband met de behandeling dit beroep, welke worden bepaald op € 874,- (twee punten ad € 437,-, te weten 1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het bijwonen de zitting). Voorts dient verweerder aan eiseres het door haar betaalde griffierecht te vergoeden.

4. Beslissing

De Rechtbank Almelo,

Recht doende:

- verklaart het beroep gegrond en vernietigt het besluit van 27 oktober 2011;
- bepaalt dat de rechtsgevolgen van besluit van 27 oktober 2011, zoals dat op 8 december 2011 is aangevuld, in stand blijven;
- veroordeelt verweerder in de door eiseres gemaakte proceskosten, die worden bepaald op € 874,--;
- verstaat dat verweerder aan eiseres het griffierecht ad € 41,-- vergoedt.

Tegen deze uitspraak staat binnen zes weken na verzending hoger beroep open bij de Centrale Raad van Beroep in Utrecht.

Aldus gedaan door mr. D. Hardonk, rechter, in tegenwoordigheid van G.J.M. Scholten.

De griffier,

Griffier buiten staat te tekenen

De rechter,

Uitgesproken in het openbaar op 22 AUG 2012

Afschrift verzonden op 22 AUG 2012
mtl

voor eensluierend afschrift
De Griffier van de
Rechtbank
Sector Bestuursrecht